

Dumitru Cruđu (Rumunsko)

Básník, prozaik, dramatik a publicista, narozen 1967, spoluzakladatel literárního směru zvaného frakturismus. Studoval žurnalistiku v Kišiněvě, filologii v Tbilisi a Brašově, magisterský titul získal v Sibini. V Kišiněvě pracoval pro rádio Svobodná Evropa i místní tisk. Je autorem několika nekonvenčních básnických sbírek a dramatických textů, jeho doménou je ale próza: románový debut *Măcel în Georgia* (Jatka v Gruzii) svou syrovostí a vypjatou erotičností připomíná tvorbu postmodernisty Chucka Palahniuka, sbírka povídek *Oameni din Chișinău* (Lidé z Kišiněva) přibližuje napjaté ovzduší kolem zfalšovaných parlamentních voleb v roce 2009, moldavská metropole je také dějištěm většiny textů v povídkových knihách *Salutări lui Troțki* (Pozdravujte Trockého) a *Moartea unei veverițe* (Smrt veverky). Patří mezi nejprekládanější moldavské spisovatele současnosti.

ukázkou přeložil Jiří Našinec

28. červen 2018

Když jsem strčil do dveří a vstoupil na betonovou podlahu toho přečpaného baru, nikdo nezvedl oči od piva, ale všichni ke mně vzhledli, sotva jsem promluvil. Barman anglicky nerozuměl, a tak na mě cosi křikl, patrně se jich zeptal, jestli někdo z nich anglicky neumí.

V tu ránu se jich k nám několik přihrnulo, obstoupili nás, pořád mleli něco rumunsky i rusky, ale protože jsem jim ani já nerozuměl, nezbylo mi než mlčky krčit rameny. Z jejich kruhu se vydělila žena s velkýma mandlovýma očima, která anglicky lámaně mluvila, a přeložila barmanovi, že bych si dal pivo. Nic víc než pivo. Jenom pivo a dost. Které možná ani nedopiju. Číšník byl nadšený. Pomlaskával si, zatímco otevíral nazelenalou láhev a opatrně, aby nebylo moc pěny, z ní naléval do vysoké sklenice, a když mě vybídl, abych si sedl ke stolu, bůhvíco té ženě vedle mě řekl, že se začervenala a sklopila oči k zemi.

„Co to povídal?“ chtěl jsem se přesto dozvědět.

„Jestli prý nechcete i buráky.“

„Jo, to chci,“ přikývl jsem a chlápku se v očích rozžehly žárovíčky.

„A co takhle slanečka?“

„Ano, dám si i slanečka,“ řekl jsem rozjařeně a poprosil ji, jestli by se mnou ještě chvíli nepobyla.

„Ale když já dost spěchám.“

„Jenom chvílenku. Vždyť jste jediný člověk v tomhle baru, s kterým se domluví,“ řekl jsem jí, žena se uvolila ještě zůstat a oba jsme následovali barmana, který si s podnosem v ruce, na něm mou sklenici piva, talíř se slanečkem a talířek s oříšky, vykročoval ke stolu u okna, odkud vystrnadil nějakého dlouhokrkého muže, abychom si měli kam sednout.

„Já se jmenuju Martin.“

„A já Maria.“

Barman přistoupil k našemu stolu a ještě něco jí řekl.

„Ptá se vás, jestli si nedáte ještě jedno pivo.“

„Dám. Dvě. Ještě dvě.“

„Ještě dvě?“

„Jedno pro mě a jedno pro vás.“

„Ale já pivo nepiju.“

„Tak co pijete?“

„Kávu.“

„Takže jedno pivo a kávu.“

„Jistě, jedno bahno a turečka. Bude to všechno?“ zjišťoval barman. „Prozatím ano.“

Nato odešel a donesl nám pivo a kávu bez ohledu na to, že u pultu se už vytvořila úctyhodná fronta. „A který vítr vás zavál do Moldavska?“

„Jsem na dovolené s přáteli z Rumunska, Ciprianem a jeho ženou Danielou, poznal jsem je v Londýně a pozvali mě do Bukurešti.“

„A dál?“

„A z Bukurešti jsem si zajel vlakem do Moldavska.“

„Ale proč jste nepřijeli společně?“

„Protože Ciprianovi umřel otec.“

„Á, rozumím.“

„Umřel mu přede dvěma dny, zrovna to ráno, kdy jsme přijeli.“

„Znamená to, že už jste v Kišiněvě dva dny?“

„Tohle už je třetí, ale ne v Kišiněvě, ale v Moldavsku jako takovém. V Kišiněvě jsem první den.“

„A jak dlouho u nás ještě pobudete?“

„Než ho pochovají.“

„Bojíte se pohřbů?“

„Ano. Mám z pohřbů hrůzu. Z tohoto důvodu jsem nebyl ani na pohřbu vlastní matky.“

„To je zlé. A jak se jmenoval ten Ciprianův otec?“

„Mihai Mihailovici.“

„Podle jména byl asi od nás.“

„Ano, to tedy byl.“

„A jak to, že ho pochovávají v Bukurešti?“

„Protože se tam po rozpadu Sovětského svazu všichni přestěhovali.“

„Rozumím.“

„Ale jsou odsud. Tady se narodili a prožili tu větší část života.“

„Rozumím.“

„Ciprian měl otce moc rád, a on zase tenhle kraj, kde se narodil.“

„A v Kišiněvě se vám líbí?“

„Jak bych vám to řekl, zatím jsem z Kišiněva viděl jen tuhle putyku.“

„Sám jste si ji vybral.“

„To ano.“

„A do hotelu už jste aspoň dorazil?“

„Ještě ne.“

„Zajímavé.“

„Do večera mám čas.“

„A zítra odjízdíte?“

„Ano. Vracím se do Bukurešti. Jinak jsem vám zapomněl říct, že jsem před třemi dny cestoval ve stejném kupé s jedním Besarábcem – Ciprian povídal, že vám tak v Rumunsku říkají – usazeným v Bukurešti, jel si změnit v dokladech příjmení, aby už nebyl Cutcovetchi se třemi ,c', nýbrž Kutkovecki se třemi ,k'. Prý je to filmový režisér. Neslyšela jste o něm?“

„Jakpak by ne. Právě s ním jsem měla mít v deset hodin interview,“ sdělila mi žena, pohlédla zaraženě na hodinky a v obličeji se jí zračila úzkost.

„Uf, budu muset jít. Aby se pan režisér nezlobil.“

„Vlastně já už taky musím pomalu jít,“ řekl jsem jí, zatímco jsme se blížili k baru, a poprosil jsem ji, aby požádala číšníka o účet, ale ten už čekal s účtem v ruce. Maria se dívala na špičky svých střevíců. Barman si přepočítal peníze, chtěl mi dát zpátky, ale odstrčil jsem mu ruku a tehdy mi něco řekl a já přirozeně nerozuměl co.

„Co to povídal?“ zeptal jsem se

Marie.

„Nic důležitého.“

„Ale i tak,“ naléhal jsem, když jsem viděl, že chlápek čeká na odpověď.

„Jestli prý si nedáte ještě jedno pivo na stojáka,“ překládala Maria a dívala se stranou. „Na jeho účet.“

„Nechci. Ale ještě k vám dneska zajdu.“

Barman nevycházel z údivu. Aby někdo odmítl pivo gratis, to mu zkrátka nešlo do hlavy. Venku mě oslnilo slunce. Bylo deset dopoledne a lidé kolem nás chvatně procházeli. Marii jsem doprovodil až k Domu tisku, kde se měla sejít s panem režisérem a odkud vyšel jeden její známý. Měla radost, že mě má komu předat, a vplula do dveří, aby pořídila rozhovor s panem Kutkoveckým. Ionova angličtina byla mnohem horší než Mariina, polovině z toho, co říkal, sem nerozuměl, zato byl vstřícnější než ona, nabídl se, že mě doprovodí až k hotelu, a cestou mě seznámil se všemi svými přáteli, kteří na mě užasle zírali. Ulice, kudy jsme šli, byla plná výmolů, znenadání jsem zakopl a upadl, ale nic jsem si nezlomil, a tak jsme pokračovali dál. Zamával jsem na taxík, jenže hotel byl příliš blízko, aby nás tam chtěl dovézt. Ion pracoval s Marií na stejné internetové stránce a byl by tam rád o mně něco napsal.

„O mně? Co byste tam o mně psal?“ zeptal jsem se ho ohromeně, ale nic mi na to neodpověděl, předpokládal jsem, že mé otázce neporozuměl, a v duchu jsem se ji snažil jinými slovy přeformulovat. „Já nejsem natolik zajímavý člověk, aby se o mně psalo. Jsem jen obyčejný zahradník, jakých jsou v Anglii tisíce,“ řekl jsem mu, ale Ion, místo aby se na mě užasle podíval, na mě pohlížel s obdivem a já zapochyboval, jestli vůbec pochopil, co jsem mu chtěl říct. Nejspíš asi ne, pomyslel jsem si, proč by se na mě jinak takhle usmíval? A tehdy jsem mu řekl:

„Jediná moje zásluha je ta, že pečuju o zahradu Davida Lodge, jinak jsem stejně anonymní jako ti kolem, a tak se liším jen tím, že jsem zahradníkem autora románu Den zkázy v Britském

muzeu,“ dodal jsem co možná nejpomaleji a nejzřetelněji, aby mě Ion dokázal sledovat. „Jinak jsem naprostá nicka. Ani ty romány moc nečtu. Jistě, s výjimkou těch Lodgeových a několika jeho oblíbených, ty mám dokonale přečtené, protože – to možná nevíte –, spisovatelé se stávají mnohem štedřejší, když se dozvedí, že jste je četl a máte stejný vkus jako oni.“

Ion mi visel na rtech, jako kdybych mu sděloval bůhvíco. Já jeho nadšení nesdílel, protože jsem nic světoborného neřekl. Vtom se zpoza rohu se vynořili dva chlapi, vytrhli mi z ruky tašku s penězi, platebními kartami a doklady a dali se na útěk.

„Hey, give me the bag back!“ křičel jsem za nimi ochraptělým hlasem. Chlapi se zastavili, vrátili se a zeptali se mě, jestli jsem Angličan.

„Yes, of course,“ řekl jsem jim a oni mi tu tašku, kterou ani nestačili otevřít, bez meškání vrátili a vzali do zaječích. Ion mi potvrdil, že mi ji dali zpátky jen proto, že jsem Angličan, a já jsem si od té chvíle začal v Kišiněvě připadat jako v Mechanickém pomeranči, jednom v Lodgeových nejoblíbenějších románů, který jsem taky přečetl, abych ve spisovatelových očích povyrosl.

Zničehonic se zvedl ostrý vítr, nejspíš proto, abych nelitoval, že jdeme do hotelu. Podali jsme si ruce a rozloučili se. Nemohl jsem se dočkat, až otevřu dveře svého hotelového pokoje, abych si mohl trochu zdřímnout, a Ion se mohl vrátit ke své internetové stránce a napsat své denní penzum.

Když jsem se kolem poledne probudil, našel jsem pode dveřmi obálku a v ní mně adresovaný dopis, psaný tak mizernou angličtinou, že kromě svého jména jsem z něj nic jiného nepochopil, a proto jsem ho vyhodil do odpadkového koše a vyšel z pokoje ven s pomyšlením, že si zavolám taxík, aby mě odvezl k té bance, ze které ukradli miliardu, a pořídil si před ní selfíčko, ale v přízemí mě zastavila recepční, a že prý by mě chtěl poznat předseda Svazu evropských romanopisců z Moldavské republiky.

„Předseda Svazu evropských romanopisců z Moldavské republiky?“

„Ano, slyšel jste dobře. Znamená to, že mám dobrou angličtinu?“

„Velmi dobrou. Ale jak se mohl takový předseda Svazu evropských romanopisců z Moldavské republiky o mně dozvědět?“

„Z internetu,“ pravila dívka a přistrčila mi pod nos obrazovku mobilu, kde byla otevřena její stránka na facebooku a na ní má fotografie a křestní jméno. „Jeden jeho poradce vás očekává,“ dodala ještě. „Zavedu vás k němu. Sedí tam v tom křesle. To on mi nadiktoval to psaníčko pro vás.“

„A ten pán na mě čeká?“

„Už asi hodinu.“

„No to mě podrž.“

Když ten tlustý a plešatý mužský uviděl, že se blížíme, zvedl se a vyrazil směrem k nám, přidával stále víc do kroku, až šel rychleji než my. Krásná recepční nás představila.

„Martin.“

„Radu.“

Pak k tomu dodala:

„Radu neumí anglicky, tak já vám řeknu, co by vám měl říct on, kdyby anglicky uměl. Radu

vás vezme autem do Svazu evropských romanopisců z Moldavské republiky, kde vás očekává pan předseda.“

„A to auto je kde?“

„Před hotelem.“

Recepční nás oba vyprovodila na ulici a zavřela za námi dveře. Ostrý dopolední vítr se teď změnil v hotové boží dopuštění. Praskaly větve. Jedna je ulomila a spadla nám přímo k nohám. Rychle jsem přeběhl přes ulici a hlavu si chránil taškou, kterou mi dopoledne sebrali ti dva podivní chmatáci. Jaké štěstí, že mi ji vrátili, protože jen tak jsem mohl uchránit svou nebohou hlavu. Nevrátit mi ji, pravděpodobně bych teď ležel na zemi v kaluži krve. Vzdávám hold kišiněvským zlodějům. Jenom díky nim jsem vyvázl s celou kebulí. Za mnou spadla další větev, ale to už jsem byl ve voze a houby mi na tom záleželo. Když jsme dojeli k sídlu evropských spisovatelů v Moldavsku, zaznamenal jsem, že i bouřka se uklidnila. Řidič a předsedův poradce v jedné osobě, jak mi řekla ta hovorná recepční, mi spěchal otevřít dveře. Šel o krok přede mnou a čas od času se po mně ohlédl, aby se přesvědčil, jestli jsem nezmizel jako ta miliarda z banky. Všechny stěny, kolem nichž jsme procházeli, byly vyzdobené fotografiemi, pravděpodobně členů Svazu evropských romanopisců v Moldavsku, domyslel jsem si. Zatímco jsme stoupali do schodů, tlustoch začal zničehonic pokulhávat. Dobelhal se k těžkým jedlovým dveřím, otevřel je dokořán a stejně rozmáchlým gestem mě vybídl, abych šel dál. Z křesla se zvedl další tělnatý a plešatý pán a podal mi ruku, mocně a horoucně mi ji stiskl a vykroužil úsměv od ucha k uchu. Taky jsem mu ji mocně stiskl, ale jak jsem vzápětí pochopil, ani on nebyl předsedou Svazu evropských romanopisců v Moldavsku, jenom mě doprovodil křivolakou chodbou, klikatící se nalevo napravo, až jsme došli k zeleným dveřím, na které nesměle zaklepal, tak mi to alespoň připadalo, jako by se obával, aby nerušil. Pán, který začal znenadání kulhat, se objevil po mé levici. Dveře se otevřely a na prahu se ukázal asi čtyřicetiletý muž s poněkud širším obličejem, okamžitě mě objal, ale ani on tu nebyl ten nejvyšší.

Předsedou Svazu byl pomenší pán, který se ve chvíli, kdy jsem vešel, zaobíral na facebooku mou fotografií a textem, jež sepišoval, ale jak mě uviděl, okamžitě se zvedl od stolu s mobilem v ruce, ukázal mi mou fotografii a vroucně se na mě usmál. Potom mě objal, třikrát políbil na tváře, usadil na židli proti sobě a přitom říkal bůhvíco muži, který mě přivezl autem od hotelu, ten vyšel ven, odbelhal se do předpokoje a za pár minut se odtamtud vrátil s podnosem a kávami. Hrnečky cinkaly. Já jsem byl první, ke komu přistoupil, a první, kdo si vzal z podnosu šálek kávy. Předseda Svazu evropských romanopisců v Moldavsku vytáhl ze skříně láhev koňaku a několik hrnečků a postavil je vedle sebe na stůl. Pokynul mi, abych si posloužil. Každý z přítomných přistoupil ke stolu a nalil si hrneček koňaku. Hrnečky to byly porcelánové, takže jejich obsah nebyl vidět. Taky jsem si nalil do hrnku koňak, vrátil se na své místo a pomalu usrkával střídavě koňak a kávu. Nikdo z nich anglicky nemluvil, já zase neuměl rumunsky, a tak jsme jen mlčky pokukovali jeden po druhém a usmívali se. Dveře se otevřely, vešla Maria a předseda rázem ožil, vyskočil a všichni se začali kolem mě rojit a povídat nevím co. Předseda jim naznačil, že mají mlčet, a obrátil se ke mně. Maria překládala: „Pan předseda je moc rád, že jste k nám zavítal, a je nadšený, že vás poznal...“ Byl jsem z toho pať. Předseda Svazu evropských romanopisců z Moldavska je nadšený tím, že mě poznal? Anglického zahradníka?

Co to má sakra znamenat? Nechápal jsem to, něco mi unikalo. Přes to všechno jsem řekl, že i já jsem nadšený, že jsem ho poznal. Jak bych taky nebyl? Kdypak se mi zase naskytne příležitost promluvit si se samotným předsedou Svazu evropských romanopisců v Moldavsku? Jak nebyť nadšený, když mi sám moldavský romanopisec nad romanopisce nalévá koňak? Nejen nadšený, ale i polichocený. Maria to všechno přeložila a on se dal do smíchu.

„Máte humor,“ řekl mi. „Máte humor, přestože angličtí spisovatelé příliš humorem neoplývají.“

„Angličtí spisovatelé možná. Ale já ano,“ řekl jsem mu a on se dal zase do smíchu. Všichni kolem mě se smáli a s obdivem na mě zírali. Předseda mě zničehonic pozval na ryby.

„Kdy?“ zeptal jsem se ho užasle.

„Dneska nebo zítra,“ řekl mi. „Vy rozhodnete. Víím o jednom úžasném jezeře, kde nás nebude nikdo rušit. Ani v Anglii není takový klid jako tam. Kdy byste chtěl jet?“

„Nechte mě, ať si to nechám projít hlavou.“

„A do sauny byste nechtěl?“

„Do sauny?“

„Ano, do sauny. Nedaleko je jedna skvělá sauna, dělají tam i masáže.“

„Dovolte mi, abych vám odpověděl o něco později.“

„Dobře,“ přestal tlačit na pilu pan předseda. A po krátké odmlce mě poprosil, jestli bych nepomohl moldavským spisovatelům proniknout na britský knižní trh.

„Já? Ale jak?“

Maria váhala, jestli jim to má přeložit, a já jsem nechápal proč.

Nakonec jim to přeložila.

„Díky stykům, které máte v nakladatelském světě, a vašemu postavení v britské společnosti.“

„Jaké styky? Jaké postavení? Já žádné styky v nakladatelském světě nemám. Nemám na ně žádný vliv. A v britské společnosti jsem naprostý nýmand,“ rozkřikl jsem se na ně a poprosil Marii, aby jim to přetlumočila, ale oni ke mně vzhlížet nepřestali.

„Pane spisovateli,“ ujal se znovu slova předseda. „Pane Martine Lodgi, my vííme, kdo jste, i když nevííme, který vítr vás k nám zavál, ale předpokládáme... Předpokládáme, že váš příští román bude o Moldavsku. Proto jste teď pravděpodobně tady. A my bychom chtěli té příležitosti využít a poprosit vás, abyste nám, členům Svazu evropských romanopisců v Moldavsku, pomohl proniknout na anglický knižní trh. Doporučil nás nějakým překladatelům, aby naše knihy přeložili, a nakladatelům, aby je vydali.“

Díval jsem se na něj jako na dům o tisíci patrech, a najednou mi došlo, co se stalo. Zjevně to popletl Ion, který o mně ten text napsal a uveřejnil ho na své stránce, odkud ho převzali na facebook. Vyprávěl jsem mu, že jsem zahradníkem spisovatele Davida Lodge, a on pochopil něco úplně jiného. Vyrozuměl, že já jsem Lodge a přijel jsem do Kišiněva, abych napsal román o Moldavsku. Z facebooku se i evropští romanopisci v Moldavsku dozvěděli, že do Kišiněva přijel anglický romanopisec, aby napsal o Moldavsku román, a všichni ho hned chtěli poznat, aby mohli využít příležitosti a sami proniknout do Anglie. Rozhlédl jsem se kolem sebe a viděl, že nebylo člověka, který by ke mně obdivně nevzhlížel. V čele s Dumitrem Crudem ke mně

přistupovali po řadě se svými romány v rukou, aby mi je předali, já je odvezl do Anglie a předal anglickým překladatelům a nakladatelům. Dumitru Crudu mi přinesl svůj román A TEĎ, KAM TEĎ SE VRTNEME? s vlastnoručním podpisem na první stránce, a devadesátník Podaru s celou haldou svých románů.

Vzal jsem Marii stranou a vysvětlil jí, že došlo k nedopatření, pomotal to její kolega Ion, já nejsem žádný romanopisec, ale zahradník, jako je zahradník i Ciprian, který mě pozval do Rumunska, jenomže on není zahradníkem anglických romanopisců, jako jsem já, jinak mezi námi není žádný rozdíl, oba jsme zahradníky, načež jsem jí opakoval, že nejsem romanopisec a za celý život nejsem nenapsal jedinou řádku, tak jako není romanopisec ani Ciprian, který je teď na pohřbu svého otce, a nebýt toho, že přede dvěma dny umřel, tak tu ani já dneska nejsem, ale Maria na mě pohlížela vykulenýma očima, polykala naprázdno a nevydala ani hlásku.

„Řekněte jim to, moc vás prosím,“ zatahal jsem ji za rukáv, ale ona na mě nepřítomně hleděla a váhala, má-li se vrátit k romanopiscům za našimi zády a říct jim pravdu. Proč asi? Snad proto, že sama pracovala na internetové stránce, která uveřejnila ten lživý text? Mlčela, aby tu stránku a svého kolegu nezkompromitovala? Tak jako tak už byla ta situace neudržitelná. Byla to fraška, kterou jsem chtěl zmařit. Nemohl jsem těm lidem dávat klamné naděje a nechtěl jsem si z nich střílet. Maria mi vzala hrneček s koňakem z ruky a prolila ho hrdlem, pak se však ke mně otočila zády a zmizela, aniž mě vytáhla z bryndy, do které jsem se dostal. Místo toho vzala radši do zaječích a já jsem zůstal mezi nimi sám. Pro ně jsem dál byl velkým anglickým spisovatelem, který přijel do Kišiněva, aby napsal román o Moldavsku. Himlhergot, zdálo se, že nikdo, ale naprosto nikdo si neuvědomuje, že jde o nedopatření a že já nejsem spisovatel, nejmenuju se Lodge a v životě jsem nenapsal ani řádku. Předseda ke mně vykročil se svým novým románem v ruce a za ním husím pochodem všichni spisovatelé z jeho pracovny, a nebylo jich málo, se svými romány v rukou. Měl bych něco udělat, ale nevěděl jsem co. Ale jednat jsem musel a učinit tomu zlému snu přítrž. Náhle jsem dostal nápad. Vzal jsem bílý list papíru a napsal na ně dvě písmena: WC, podal jej předsedovi, ten se na mě usmál, řekl něco Dumitru Crudovi a ten mě s úsměvem doprovodil na toaletu. Pod touto záminkou jsme vyšli z pracovny. Jaké štěstí, že i rumunsky se WC říká WC. Jak bych se byl jinak z té pracovny dostal? Dumitru Crudu mě s úsměvem čekal před toaletou, zatímco já jsem vešel dovnitř a přemýšlel, co mám sakra udělat, když jsem uviděl okno. Bylo velké a široké a dalo se otevřít. Potlačil jsem na ně, vylezl na předprseň a odtamtud seskočil do dvora, vyběhl na ulici a zastavil taxi. Šofér anglicky uměl. Řekl jsem mu, ať jede na letiště a učiní krátkou zastávku v hotelu Dacia. Za dvě hodiny našťěstí startovalo letadlo do Bukurešti. Členové Svazu evropských romanopisců v Moldavsku mezitím pravděpodobně zjistili, že jsem utekl, a pomysleli si, že jsem vzal roha, abych jim nemusel pomáhat proniknout na anglický knižní trh, a asi by mi neuvěřili, kdybych jim mohl říct pravdu.

Jakmile jsem dorazil do Bukurešti, vydal jsem se rovnou domů ke svému zahradnickému kolegovi, dozvěděl se, že se mému příteli udělalo zle a omdlel zrovna ve chvíli, kdy hrobníci vynášeli jeho otce do dvora, záchranka ho odvezla do nemocnice a nebožtíka odnesli zpátky do domu, protože paní Barnová nechtěla za žádnou cenu pohřbít Mihaie Mihailovicie

v Ciprianově nepřítomnosti, a pár minut po mém příchodu se vrátil z nemocnice i můj přítel a nebožtíka znovu vyzvedli z domu a tentokrát jsem se k pohřebnímu průvodu připojil i já a doprovodil Mihaie Mihailovicie na jeho poslední cestě.